

Memorial day

Geschreven door Jean Gilissen/Team Website

Aanstaande zondag 25 mei zal zoals elk jaar door de Amerikanen MEMORIAL DAY worden gevierd. Gevierd in die zin dat de gesneuvelden en doden van alle oorlogen worden herdacht. Dat gebeurt ook op de grote Amerikaanse begraafplaats in het mooie heuvelland gelegen Margraten. En het is inmiddels een vaste taak dat de C- CIE van 42 BLJ er een erewacht levert voor de herdenking te midden van die duizenden graven. Een grote eer om dat mee te mogen maken. Herdenken is niet alleen terugkijken wat er is gebeurd, nu zo'n 70 jaar geleden. Helaas, men dacht dat het na die verschrikkelijke vijf jaar voorbij was. Maar ook vandaag sneuvelen er soldaten, burgers, mannen, vrouwen, kinderen. Goed om daar op zo'n dag bij stil te staan. Dat deed oud Regimentslid van 5-11 RI, luitenant Jean Gilissen. Indië-veteraan, maar ook in 1944 als jonge tiener, als tolk, mee met de Amerikanen Duitsland in. Mee tot in de bevrijdde concentratiekampen. Jean Gilissen schreef zijn gevoelens over de gesneuvelden, doden van toen en nu:

U zult hem niet kennen. Ik ook niet. Tot vandaag wist ik zelfs van zijn bestaan niet af. Charles ligt op de 21e rij, plot I, grave 19, achter links op de Amerikaanse begraafplaats in Margraten. Een wit stipje op een ijselijk clean geschoren groen grasveld. Hij was staf-sergeant vertelt me het witte kruis: 13 armed div. Ik kom vaak op deze begraafplaats en buig bij ieder bezoek af naar die wit-stenen toren, die als sluitstuk van de monumentale toegang de lucht inpriemt. Staande naast die toren kijk je op een zee van eerst kruisjes, die iets verder verworpen tot witte streepjes, nog verder tot puntjes in het gras. Vandaag heb ik Charles Wachendorfer even uit de zee gelicht om aan de omvang van de oorlog toch nog iets van "gezicht" te geven. Van die man kan ik me voorstellen hoe hij op het werk in Illinois (USA) z'n dossiers heeft overgedragen aan een collega, zijn verloofde of vrouw en kind gekust heeft en vertrokken is naar Europa.

Memorial day

Geschreven door Jean Gilissen/Team Website

Hij heeft misschien lallend door Britse straten gelopen tijdens een vrijweekend. Misschien na talrijke gevechten of misschien bij het eerste contact met de vijand heeft hem ergens die kogel bereikt , die bom, die instortende muur, die uiteenspattende granaat op 12 APRIL 1945.

Daarmee is Charles Wachendorfer voor eeuwig verbonden aan Margraten, aan een regio, aan een land en een werelddeel, die niet de zijne waren. En dan begin ik Charles te vermenigvuldigen maal 21 rijen maal 21 enzovoort. Het gaf jarenlang in mijn beleving aan oorlog iets heroïsch, grote daden, een afrekening met een monsterlijkstuk geschiedenis dat nooit terug mocht komen.

Tot de televisie mij een andere oorlog thuisbracht en ik niet meer kan volstaan met Charles Wachendorfer. Oorlog met kinderen en vrouwen op straat onschuldig doodgeschoten, kerken met lijken gevuld .

Anne Frank heeft gezelschap gekregen van rijen uitgemergelde Afrikaanse en Arabische mensen, 800.000 afgeslachten mannen vrouwen en kinderen in Rwanda in een maand tijd, Libië, Egypte en nu nog steeds massa's in Syrië met in lompen gevulde wrakken in de gangen van een gebombardeerd ziekenhuis. Wat ik vervolgens moet vermenigvuldigen met 25 rijen maal 27 enzovoort. Als ik dat met mijn eigen ervaring moet voorstellen wordt Charles Wachendorfer een heel ander mens .

Meerssen 4 Mei 2014 Jean Gilissen

Memorial day

Geschreven door Jean Gilissen/Team Website

